

Je pravdou, že z hlediska pravoslavného křesťana není muslimská země jeho ideálním biotopem. Je sice rozdíl mezi Saúdskou Arábií, kde jsou kostely zakázány, a zbytkem muslimského světa, kde křesťanům pouze ztrpčují život v míře větší (Pákistán, Egypt) či menší (Maroko, Turecko). Nicméně dobrovolně bychom si asi takovou zemi nezvolili.

Otázkou je, zda je pro pravoslavného křesťana okcidentální sekulární volnotržní liberální demokracie místem opravdu zaslíbeným. Je pravda, že mu jeho víru nikdo nezakazuje, ale co se ztrpčování života týče, je zde nějaký markantnější rozdíl? Ano, ono to sekulární ztrpčování může být mnohdy příjemné, pro dekadentní individua jako jsem já dokonce velmi příjemné, ale pro duši může být v posledním součtu daleko zhoubnější. Pro jistotu připomínám, že teď komentuji z posice fundamentalistického pravoslaví.

Všem islamofobům bych chtěl ještě jednou připomenout: **NEŽIJEME V EVROPĚ KŘESŤANSKÉ!** Z Evropské ústavy a jiných dokumentů obdobné váhy byly odkazy na křesťanské základy Evropy poprávu vyloučeny. Nosnou ideologií, chcete-li náboženstvím, **POSTKŘESŤANSKÉHO** evropského soustátí je liberalismus a demokracie. I my (většina z nás) jsme v tomto duchu už vyrostli, byť za bolševika jsme tyto ideály prožívali jen ve vzpomínkách otců a dědů, vyprávění návštěvníků nebo v kinech na západních filmech. Pro nás pro všechny (až na několik rigorosních římských katolíků, popř. zarytých věřících bolševiků) byl toto ideál, po kterém jsme toužili a chtěli ho dosáhnout. „*Pozlátka*“ Západu, v podobě volného přístupu ke kultuře a informacím („*džíny a bigbeat*“, ale i knihy nebo výstavy), byly pro nás a naše vrstevníky na Západě (a dodejme: pro většinu zřejmě stále ještě jsou) jistě neskonale důležitější než modlitba, půst a cesta k Bohu.

Volnost náboženského vyznání je ve volnotržní demoliberalní společnosti vyvažována řadou jevů, které věřícímu toto vyznávání znepříjemňují a ztěžují. Nejzápadnější je **celkový společenský duch**. Ten je nejen antikřesťanský, ale antináboženský a antitradiční vůbec. Jevy, které jsou v tradiční společnosti považovány za nešťastné a hrozné, jsou v současném okcidentálním světě blahoslaveny. Důsledkem je nezvládnutá a nezvládnutelná hypertrofie těchto v jádru snad (v daném kontextu) positivních jevů *ad absurdum* s dalšími negativními důsledky nejen pro pravoslavné křesťany, nýbrž pro celou společnost.

Zákaz diskriminace např. **homosexuálů** přerostl v otevřené protěžování a propagaci tohoto způsobu života. Jistě, platí to víc v San Francisku nebo Amsterdamu nežli v Texasu nebo na Sicílii, ale jedná se o všeobecný trend, který někde dorazí ze zpožděním. Důsledkem je, že homosexuálnímu životu se oddají i lidé, kteří to jako nevyhnutelnou nutnost nepocítují. Zvítězila „*svoboda volby*“. Že se oni sami stávají její obětí, to už dochází jen málokterým a pozdě. A to nemluvím o prvních náznacích trendu k legalisaci pedofilie.

Zákaz diskriminace etnických menšin vede k pozitivní diskriminaci a *affirmative action*. Důsledkem jsou absurdní požadavky některých menšin, přerůstající někdy v nestydatou drzost a nakonec ústí ve společenská napětí, nepohodu a hrozbu občanské války. Opět: jsou to samotné menšiny, které se stávají obětí tohoto vývoje.

Zákaz týrání dětí zahrnuje, že nemůžete dát nezdárnému synovi ani pohledek. Z dětí rostou

nevychovaní drzí spratci, celá zkažená generace; k tomu notně přispívá rozklad tradičního školství s katastrofální nevzdělaností jako důsledkem.

Všudypřítomná **pornografie** má sice své pozitivní efekty, jak nedávno psali v novinách (je méně znásilnění). Ovšem tváří v tvář přeseexualisování celé okcidentální společnosti, a to i puritánské Ameriky, tyto efekty blednou, zejména když ona znásilnění nebo jiné sexuální delikty bývají důsledkem onoho přeseexualisování, způsobeného pornografií. O zhoubném vlivu na duši dětí, které s tím jsou ve styku od věku opravdu útlého, rozkladu manželství a rodiny, potratech apod. ani nemluvě.

Katalysátorem těchto procesů je **televizní a filmová kultura** se svou oslavou sexu (nejmě promiskuitního) a násilí, v neposlední řadě pak kulturně debilisující vliv **MTV**.

Dalo by se mluvit o celé řadě dalších jevů, namátkou stress, honba za penězi a kariérou, hrabivost, povrchnost, hmotařství atd. Domnívám se ale, že ani muslimská společnost nebude takových jevů prostá, byť se tam možná nerozvinou v té míře. Vynechám rovněž parlamentní demokracii, která je inferiorní posvěcené monarchii a je akceptována jako nejmenší zlo, byť by bylo zajímavým tématem k debatě, zda je otevřená diktatura o mnoho horší než tento závoj skryté diktatury finanční a průmyslové oligarchie.

Mnou vypíchnuté jevy ale v muslimské společnosti neexistují. Přinejmenším v těchto bodech by muslimská společnost byla pro pravoslavného křesťana (ale vposled i pro kteréhokoli svého člena) zdravější než společnost demoliberální. Kromě toho **celkový duch muslimské společnosti** je stále ještě aspoň částečně **tradiční** (nedokážu posoudit, do jak velké míry je i tam tradiční společnost rozložená, bude to ale nesporně méně než zde). Není rozhodně antináboženský a vlastně ani rigorosně antikřesťanský. Nikde v dějinách nedocházelo k masální likvidaci křesťanů a jejich chrámů; chování barbarských Albánců v Kosovu je výjimkou, kterou je rovněž možné svést na půl století mravní devastace bolševickou diktaturou.

Islamisace Evropy není žádná fantasmagorie. Vlastně je ten proces už dávno v chodu. My sice můžeme teď, opožděně, žádat po nových přistěhovalcích, aby dodržovali naše normy a hodnoty, ale těžko to můžeme žádat od těch, které jsme si tu už nechali usídlit, aniž jsme toto přizpůsobení položili prve jako podmínku. Tuto osudovou chybu už nelze napravit. Evropa jednou provždy změnila svou tvář. Už nikdy nebude „bílá“ – a křesťanská není už dávno, sama od sebe. Tito déleusídlení a neasimilovaní muslimové se množí – v první generaci – neporovnatelně rychleji než autochtonní populace. Ve druhé generaci se ten rozdíl sice stírá, ale teprve budoucnost ukáže, nakolik se tento proces dá ukočírovat. Zda se sníženou porodností a intenzivnějším pozápadisováním muslimů dojde k jejich integraci do okcidentální antitradiční sekulární říše po boku jejich vlastních podivínů křesťanských anebo zda naopak náš sekularismus zajde ve stínu rozkvétající islámské ummy, protože jejich extrémistické skupinky nabydou vrchu, porodnost neklesne (dostatečně), noví přistěhovalci nepřijmou (dostatečně) naše normy a hodnoty. Tenhle poslední bod je mimořádně pravděpodobný: my nemůžeme tradičnímu religioznímu přistěhovalci nabídnout srovnatelnou adekvátní duchovní alternativu v podobě živého křesťanství nýbrž pouze ty džíny a bigbeat,

svobodu urážet Krista nebo Mohameda a svobodu sexuální, včetně sexuální orientace. Část z nich po tom nadšeně hrábne, jiní to odmítnou - a začasto to budou „kyselé hrozny“, to ale v důsledku nic nemění.

Může dojít i k vzájemnému ovlivňování: zatímco muslimové jakožto nezanedbatelná složka populace dostanou v demokratických vládách svůj nezanedbatelný hlas a tak mohou postupně (parlamentní cestou) dosáhnout eliminace některých těch mnou vypíchnutých jevů okcidentálního nemravného žití, na druhou stranu se sami naučí určité formě snášlivosti, akceptují určitou malou dávku džín a bigbeatu a snad dokonce nechají na pokoji i atheisty. To, že by zdejší muslimskou populaci nadobro ovládli extrémistické skupinky, takže by si dobrovolně odhlasovali *šaríju* (když by nás skutečně „přemrdali“ a byli ve většině), to se mi jeví jako výsostně nepravděpodobné. Myslím, že mnohem pravděpodobnější je vlastně už existující historický proces vzniku „evropského islámu“ jakožto intelektuálněji, pohříchu i modernější a liberálnější varianty islámu v zemích Afriky a Asie.

Nechtěl bych se mýlit, ale je dost možné, že takovou muslimskou Evropu by řada (pravoslavných) křesťanů uvítala spíše než současnou dekadentní pakulturní sekulární společnost. Ale i kdyby všechno selhalo a Evropu - proti vůli většiny zdejších muslimů - ovládla *šaríja* podobná té iránské nebo talibánské, přesto, že by se mi to, mírně řečeno, ani trochu nelíbilo, ba určitě bych protestoval, možná že za cenu života, přesto přese všechno bych se musel zeptat sama sebe: je tato *šaríja* pro křesťana, pro spásu jeho duše a výchovu jeho dětí ku křesťanství skutečně horší než demoliberální dekadence?? Je to opravdu horší??

Přiznám se, že s odpovědí váhám...

Vyšlo 4. dubna 2007 na serveru Vrba.NET s nepatrnými úpravami.